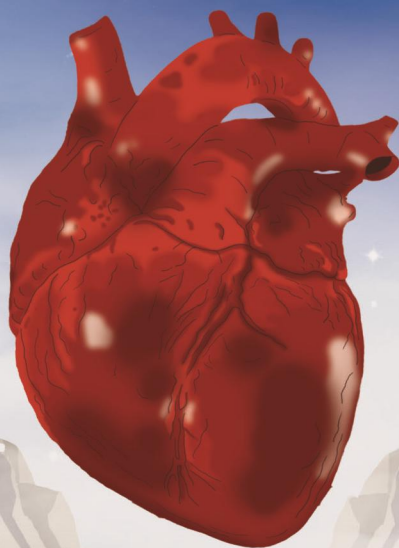

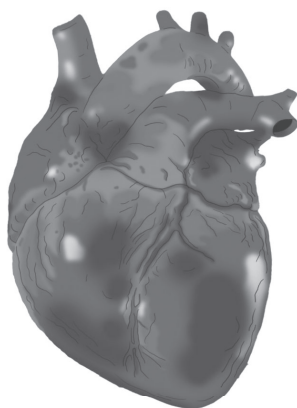
OTRASY

TOMÁŠ VOJTEK

OTRASYS

TOMÁŠ VOJTEK

Copyright © Tomáš Vojtek

Cover Illustration © Mgr. art. Lenka Bollová

ISBN: 978-80-570-4987-6

*Venované všetkým, ktorí sa neboja
počúvať svoj hlas pri zhasnutej lampe.*

Vážený sebaposlucháč,

práve teraz v rukách držíš knihu Otrasy. Cesta, ktorou si táto kniha prešla od nápadu jednej bláznivej mysle, cez telefonáty, e-maily a stroje, ktoré umožnili jej transformáciu do hmotnej podoby, nebola vôbec jednoduchá.

Podme sa teda pozrieť na jej korene. Pretože iba tie najpevnejšie korene odolajú otrasom, nech sú akokoľvek silné a intenzívne.

Námet na príbeh sa zrodil v mysli devätnásťročného mladíka – mňa – v noci 7. januára roku 2021. Bol vtedy ponorený hlboko do tej časti našej mysle, v ktorej snívame. V snoch si predstavujeme, po akom živote túžime, ale zároveň v nich spracúvame všetky minulé udalosti – či už sú radostné, bolestné, blažené alebo traumatizujúce. Sú tam a kým ich nepochopíme, budeme sa v tejto sfére s nimi stretávať naďalej.

Keď som ráno vstal, uvedomil som si, že ten sen v sebe ukrýval taký potenciál, že sa o jeho poslanstvo musím podeliť s celým svetom. A tak som vzal môj notes a pero a začal som písať.

Po tomto dátume nasledovali dni a týždne plné úvah a plánovania. Až nakoniec nastal deň prvého dotyku pera s papierom – 30. január 2021. Od toho dňa som až do 28. júla 2023 dňom a nocou (väčšinou nocou) písal a sníval. Sníval som o svete. O svete po vydaní Otrasy.

Len čo som sa ocitol v novom svete, vstúpil som do ďalšej etapy. Etapa plná písania e-mailov, telefonátov a zbytočnej byrokracie. Keďže išlo o dosť strastiplnú etapu, na ktorú nerád spomínam, nejdem ti o nej hovoriť viac. Avšak na konci bolesti nasleduje očakávaná úľava. Tú som pocítil vo chvíli, keď vydavateľstvo súhlasilo s pomocou pri vydaní Otrasy.

Patrí mu za to veľká vďaka, ale, samozrejme, nemôžem zabudnúť na ľudí, ktorí ma podporili úplne na začiatku. Chcem sa tiež poďakovať všetkým, ktorí podporili vydanie tejto knihy prostredníctvom kampane na Donio.sk. Okrem iného mi dodali potrebnú istotu a záväzok, čo som veľmi potreboval.

Ako naplno precítiť knihu

Čítajte pozorne! Dostanete sa k pasážam, pri ktorých sa uvoľníte a zrelaxujete. Avšak stále vám musí tichý hlások šepkať, že kedykoľvek môže nastať situácia, pri ktorej budete musieť spozornieť. Všímajte si detaily a predovšetkým skryté symboly. Najľahšie to budú mať znalci histórie, geografie a predovšetkým filmografie, keďže ja sám som nadšenec spomínaných odborov. Riadim sa životnou filozofiou jedného z mojich najobľúbenejších scenáristov, Quentina Tarantina: „Vytvor svoj film tak, že ty ako tvorca si ho sám budeš chcieť pozrieť“.

Ja Otrasy milujem a deň, keď som túto knihu prvýkrát držal v rukách, ako teraz vy, bol jeden z mojich najlepších okamihov v živote. Napísanie tejto knihy bolo niečo, o čom som v detských časoch vôbec nepremýšľal. Aj toto je jasný príklad náhodnosti nášho bytia. Málokedy vieme s určitosťou povedať, čo s nami bude. Avšak keď sa na ceste pred vami niečo náhodné objaví a máte zvláštny pocit, že toto je to pravé, chopte sa toho.

Ja som sa toho chopil a môžem vám povedať, že už viem. Viem, čo mám robiť a ako to dosiahnuť. Otrasy mi pomohli skonsolidovať myšlienky a utvrdili ma v tom, čo je správne.

Som hrozný ☹. Už to robím opäť. Hovorím vám tu o sebe, hoci by ste už najradšej čítali. Nechám vás naplno sa ponoriť do príbehu, len mi dovoľte ešte čosi na záver.

Ďakujem veľmi pekne, že ste sa rozhodli prečítať si Otrasy.

Verím, že naplno pochopíte všetko, čo som tu chcel spoločnosti zanechať a dúfam, že všetky srdcia a mysle čistých duší príjmu túto moju knihu.

Obsah

Dejú sa zvláštne veci	16
Vražda? Nie. Plávam si v oceáne harmonického pokoja	81
Nie som ako 94,1014 % z vás	91
Exkurzia	99
Čau! Kedy sme sa naposledy stretli?	122
Ako to, že tá gorila letí?	137
Ja všetko	151
Je to bratranec pavúkov a nie mravcov	169
To som videl iba na fotke	179
Hrdina sa rodí v šialenstve spoločnosti, do ktorej bol hodený	204
Aké je jej obľúbené jedlo?	237
288 a ako sa vlastne voláš	279
Zabudol som si u Joachima ponožky	301
Otoč sa o 360° a budeš to vidieť	321

Aaaaaww, dobré ráno, svet. Zaujímavé. Prečo si neviem spomenúť, že mi už zvonil budík? No nič, hlavne, že som už vstal.

„Mami, spravila si ten čaj ako obyčajne?“

„Dobré ráno, zlatičko, ako sa ti spalo?“

„Ak ti mám pravdu povedať, ani si nespomínam, že som spal.“

„Zvláštne. No nič. Čaj máš v kanvici ako vždy. A môžeš si dať vianočku – buď s medom alebo s lekvárom.“

„Ďakujem veľmi pekne. O chvíľu som tam. Nech sa ti darí v práci.“

„A ty sa v škole snaž tak, aby som na teba bola hrdá.“

„Ale veď to si vždy, nie? Hahaha.“

Nemusela by tak prudko zatvárať dvere, no aspoň ma to preberie. To je zvláštne. Prisahal by som, že včera som si vybral iné oblečenie na dnešok ako toto. Páni, tieto schody sú ráno vždy také nebezpečné, keď idem dole, mám ešte rozospaté oči a zmysly mi ešte nepracujú na sto percent. Keď tak nad tým premýšľam, oni sú nebezpečné aj keď po nich idem hore a som totálne opitý ako napríklad po Tomášovej oslave pred tromi týždňami.

Keď sa tak zamyslím, patrí sa oslavovať pol roka abstinencie tým, že sa opijete do nemoty ako nejaký primitívny ruský alkoholik? Tomáš abstinoval vlastne iba kvôli tomu, aby po pol roku na cestách po arabských krajinách mohol urobiť veľkolepú párty, na ktorej sa doriadi. A keďže on inak pije v jednom kuse, každý chcel prísť na tú žúrku, aby počul, ako to vlastne prežil. Ešte dobre, že som šiel aj ja, lebo Tomáša mám rád. A trocha ma to tiež zaujímalo.

Ale späť k tým schodom. Keď si myslíte, že ste 24-metrový obor a schody sú vysoké 420 metrov, tak sú tie schody naozaj nebezpečné. Páni, tá moja prvá skúsenosť s trávou bola aj posledná. Musím však priznať, že Taylorovu oslavu to veru poriadne okorenilo a rozprúdilo to aj tanečnú horúčku. Síce o dva dni som potom mal horúčku naozajstnú. Ale to už som aspoň nebol zhúlený.

Schody sa niekedy zdajú byť nebezpečné. Ale keď už stojíte na prvom, viete, že na poslednom stačí iba zabočiť doprava, prejsť meter, otvoriť dvere a uvidíte to, čo vás motivovalo urobiť prvý krok. Páni, fakt mám rád moju posteľ. Tá vianočka bola taká super, že keď prídem zo školy domov, budem sa mame musieť poďakovať. Mamy, ktoré ľúbia svoje deti a nie sú lenivé, a pritom sa snažia vždy usmievať, aby poklad, ktorý v sebe ukrývali de-

väť mesiacov, nemal nikdy žiaden strach a necítil bezmocnosť, sú najlepšie. Keby ešte moja mama bola čistá duša, bola by dokonalá. Nikto na svete nie je dokonalý. Ale... Pokiaľ sa čo i len bezdomovec, ktorý nemá prečo žiť, rozhodne dosiahnuť kalokagatiu, bude sa o to márne pokúšať, nikdy ju nedosiahne a umrie na samom začiatku. Dokonalosť však dosiahol, už keď sa rozhodol získať ju. Raz o myšlienkach, ktoré sa mi prehánajú hlavou, napíšem knihu, ale už fakt musím ísť do školy.

Ako dlho to bude Marvinovi trvať, kým vyjde von? Že vraj za päť minút už pôjde. Ešte k tomu to hrozné teplo. No asi by som nemal byť prekvapený, keďže je jún. Kiež by som si len mohol sadnúť na to kreslo... Na Marvinovej verande... Ale to by jeho upätí a bojzliví rodičia nemohli byť takí, akí sú. Stále nechápem, ako sa to na Marvinovej oslave mohlo tak rýchlo pokaziť. Ale že úplne všetko. Zdá sa, že na ten dom pôsobia Murphyho zákony. Kto však vtedy priniesol toho krokodíla? Viem, že Míla a Jacka som sa to už pýtal, a obaja tvrdia, že to má na svedomí Nestor. Lenže Nestor mi minule tvrdil opak. Ja teda fakt neviem. Mal by som sa na to spýtať poškodenej osoby. No sláva, konečne už prichádza.

„Nazdar, Marvin, konečne si sa ukázal.“

„Ahoj. Vďaka, že ma tu čakáš.“

„Veď sme sa dohodli. A ja dohody plním.“

„Chcel by som sa ti ospravedlniť, že tak dlho meškám, vieš...“

„To je jedno. Aspoň som tak mohol rozmýšľať a napadla mi skvelá téma na rozhovor cestou do školy.“

„Fakt? Aká?“

„Pod! Už toľko nestojme, aby sme do tej školy aj stihli dôjsť.“

„Jasné, kámo.“

„Počúvaj, Marvin. Pamätáš si toho krokodíla na oslave?“

„Na to sa proste nedá zabudnúť. Hoci som sa o to pokúšal, a nie raz.“

„Viem že tá oslava bola katastrofa ešte než sa tam objavil ten krokodíl.“

„Podľa mňa to do jeho príchodu bola celkom pohoda.“

„Aha, no okej. Neviem síce komu sa môže zdať v pohode to, že v pivnici vyvolávali duchov tvojich starých rodičov, ktorí umreli v tvojom dome. Prípadne to, že v spálni tvojich rodičov si Boris a jeho divná parta spravili dúpá.“

„Som zvyknutý na rôzne veci, takže ma máločo dokáže prekvapiť.“

„Treba podotknúť aj to, že si bol poriadne opitý.“

„Jaj fakt, tak to kvôli tomu sa mi to zdalo všetko celkom normálne.“

„Ale tvojim rodičom sa to už také normálne nezdalo, keď to po príchode uvideli.“

„Moji rodičia sú inak naozaj mimoriadne chápvajú. Ale ten deň bol na nich proste prisilný. Nahnevaní boli ešte skôr, než vystúpili z auta.“

„Lebo hudbu počuli už z kilometra.“

„Hlavnou príčinou ich hnevu v ten deň bolo, že im na spoločnom obede Anne povedala o svojom rozhodnutí ísť na operáciu na zmenu pohlavia.“

„Počkaj, počkaj! Anne im to povedala pár hodín pred tvojou oslavou? Ja som si doteraz myslel, že až po tom, čo to oznámila nám a ostatným svojim kamoškám a kamošom.“

„Sorry, kámo. Hovorím ti to len teraz, ale jednoducho som na to nikdy v tvojej prítomnosti nemyslel.“

„Ale keď už je reč o Anne – vlastne Antonovi. Kedy budeš mať už na sto percent brata a nie sestru?“

„Nuž, tá hormonálna liečba trvá dosť dlho. A všetky ďalšie procedúry tiež. Minule, keď som bol u neho, spomínal nejaké ďalšie štyri mesiace.“

„Okej, tak nech sa mu to podarí.“

O chvíľu budeme pri škole a stále som sa nedozvedel odpoveď na jedinú otázku, ktorú som Marvinovi položil. Čo mi odpovie až na fyzike, keď starý zaspí zo svojho vysvetľovania o hustote a iných hovorinách? Načo mi, kurva, bude vedieť, čo má väčšiu hustotu? Voda alebo džús? V danej chvíli chcem džús vždy skôr vypiť, ako skúmať. Páni, vodku, čo sme pili pred tou fyzikou, by ten džús aspoň nejakou utlmil. Šťastie, že Gab ma chápala a dala mi svoj brusnicový. To dievča je proste super. Ale fyzika je až tretia hodina a dovedy nebudeme mať s Marvinom súkromie na žiadnu debatu. Musí mi odpovedať už teraz.

„No, a myslím, že ten nový dom, čo má Anton, je úžasný.“

„Áno, áno, výborný typ ideálneho transsexuálneho oddychového sídla. Ale Marvin, stále si mi...“

„Prepáč, že ťa prerušujem, ale keď ti to nepoviem teraz, opäť na to zabudnem.“

Páni, my tú debatu ukončíme fakt až na fyzike.

„No tak hovor! Čo ti tak veľmi leží na srdci?“

„Ja, ale predovšetkým Anton, sa ti chceme poďakovať za to, že ho podporuješ v plnení jeho túžob.“

„A toto bolo také dôležité? No som rád, že si vážite moju podporu.“

„Anton ti to chcel povedať osobne, ale snáď sa nebude hnevať, keď ti to poviem ja. Anton ťa chce pozvať na dvojtýždenný výlet na Barbados.“

„To fakt? Mňa? Páni, to som nečakal!“

„Okrem nás troch tam ešte pôjdu Joachim a dve dievčatá, ale tie pozná iba Anton. Ani ja netuším, čo sú zač. No hovorí, že sú v pohode.“

„Neviem, čo mám na to povedať.“

„Mne nehovor nič. Oficiálne ešte o ničom nevieš. Keď ti to Anton povie, rob prekvapeného.“

„Okej, vieš že som dobrý herec.“

Páni, dva týždne na slnkom zaliatych plážach Karibiku... Len dúfam, že Joachim tie dve dievčatá neodplaší svojim sprostým správaním. Nemal by som sa zbytočne báť, veď je to v pohode kamoš. Neviem, či som mu to už hovoril alebo nie, ale poviem mu to teraz.

„Počúvaj. Neviem, či som už niekedy pred tebou rozoberal moje filozofické názory na tému Anton a tvoji rodičia, ale mám chuť ti ich teraz vysvetliť.“

„Nie, nie, nehovoril si mi nič podobné. Na tej oslave si síce niečo na mojich rodičov vykrikoval, ale som si na 86,4 percent istý, že si nebol v úplne triezvom stave.“

„Vtedy som vypil priveľa whisky s Joachimom a Jesse.“

„Tak mi to môžeš vysvetliť teraz. Podľa mňa skončíš tesne pred tým, než vojdeme do školy.“

No to dúfam, že nie. Ešte mi totiž musíš vysvetliť ten incident s krokodíлом. „Tak dobre, začnem teda. Každý človek má byť slobodný. Život bez slobody nestojí za nič. Človek žijúci v neslobode nemá prečo žiť. Jeho ruky sú zviazané okovami, z tých okov mocných sa nevymaní, pokiaľ si neuvedomí, že nechce byť vlastnený. Antonov duch bol uväznený v schránke ženy, ale tak ako si krab pustovník môže vybrať schránku, v ktorej bude žiť, tak aj ľudia si musia vybrať takú schránku, v ktorej budú najšťastnejší. Vždy si musíme za najdôležitejšie voliť vlastné osobné šťastie. Pokiaľ budeme vo vnútri nešťastní, smútok a beznádej budeme šíriť navôkol. Anton sa chopil nádeje a aj ju využíva. Je smutné, že existuje mnoho ľudí, ktorí sú zotročení svojimi démonmi a každý z nich potom chce, aby démoni trápiли aj iných.“

Nikto predsa nechce byť v trápení sám. Týmto smerujem k tvojim rodičom, mimochodom.“

„Myslel som si. Pokojne pokračuj ďalej.“

„Je naozaj super mať takého chápatého a tolerantného kamaráta ako si ty, Marvin. Takže ti to poviem úprimne. Tvoji rodičia sú nechápaví, arogantní ľudia, znechutení svojou prácou a sklamaní z detí, lebo nenaplnili ich očakávania. Je neuveriteľné, že muž a žena chcú dieťa iba z jedného dôvodu, pričom o ňom nemusia ani vedieť. Ale každý, kto túži splodiť dieťa, má ten dôvod uložený hlboko v podvedomí a bude ho to ovplyvňovať po zvyšok dospelého života. A ten dôvod je jednoduchý, milý Marvin. Chyby minulosti túži každý napraviť skrz vlastný biologický vývoj. Dúfam však, že tým začiatkom som sa ťa nijak nedotkol.“

„Nie, v pohode. To, čo im povedal Anton tesne predtým, než odišiel od stola, bolo ďaleko, ale ďaleko horšie.“

„To z neho hovorili emócie. Človek nikdy nemôže dopustiť, aby emócie zaslepili jeho úsudok. Ale späť k tvojim rodičom. Keď sa Anne narodila a neskôr, keď vyrastala, plány tvojich rodičov sa zdali byť neotrasiteľné. Ich milovaná dcérka, ktorú ľúbili celým srdcom, vykročila na šťastnú cestu životom. Oni sa už nevedeli dočkať nového, dúfali že hlavne bohatého zaťa a roztomilých vnúčatiek. Tým obedom sa však všetky ich sny rozplynuli. Nedokázali sa preniesť cez vlastné záujmy a túžby k záujmom a túžbam Antona. A iba kvôli tomu sa u nich začali objavovať všetci démoni z Pandorinej skrinky a v ich dušiach a myšliach vládnu do dnešných dní. Nedá sa však predsa nenávidieť, čo si vytvoril. Tým pádom by si totiž nenávidel samého seba.“

„Páni, kámo. Keby som mal nejaký klobúk, zložil by som si ho pred tebou z hlavy. Jedna z tvojich najlepších rečí.“

„Vďaka, Marvin, no mal som aj lepšie.“

„A je super, že si mi všetko, čo ti ležalo na srdci, stihol povedať, než sme prišli do školy.“

„Máš pravdu. To, že bývame tak ďaleko od školy, je prvýkrát na niečo dobré.“

Len dúfam, že si nezabudol na tú otázku ohľadom krokodíla. Lebo keď zájdem za roh, ostane nám sotva minúta, než vojdeme dnu do budovy.

Dejú sa zvláštne veci

Páni, vidím tú veľkú škaredú budovu, v ktorej márnim môj vzácny čas. Roh tohto domu budem mať navždy v pamäti ako čosi, čo vo mne vyvoláva pocit nevôle. Každé ráno vstávať a kráčať do školy... Ale čo už, sotva o dva týždne sú prázdniny.

„Inak, Marvin, nechcel si mi niečo povedať, než sme sa začali baviť o Antonovi?“

„Kurva, teraz nehovor! Mlč na chvíľu!“

Kurva, čo si ten chlap myslí, že, iba tak zrukuje a ja už nevydám ani hlásku? Čo sa mu stalo?

„Odkedy sme prešli okolo toho domu, cítim tu v okolí nejakú zlú atmosféru.“

Čo ho z toho domu zasiahol finančný poradca šípkou s kapsulou LSD alebo inou halucinogénnou drogou? Ale nie, nikoho tam nevidím, a ten maník určite ešte spí. Veď takí ľudia vstávajú kedy chcú a on určite nemá žiadne rodinné záväzky. Dúfam, že aj ja budem taký, keď konečne ukončím vymývačku mozgov.

„Pozri sa na tie listy na stromoch. Nepripadajú ti, akoby boli smutné z našej prítomnosti?“

Žeby ho fakt niekto zasiahol nejakou šípkou? Ale nie, nič nevidím. Kurva, čo je to s ním?!

„Počuj, Marvin! Čo ti je?!“

„Jednoducho cítim všetok ten smútok, ktorým tie stromy trpia a my, okoloidúci, proste kráčame ďalej, zaujímajúc sa o vlastné šťastie. A pritom si nevedomujeme, že ten smútok som spôsobil ja a aj ty, aj on, on, on, a všetci, ktorí ma tu naokolo môžu počuť.“

„Máš pravdu, všetci ťa tu počujú, a preto by si mohol stíšiť svoje myšlienkové pochody.“

„Kvôli bolesti a utrpeniu stromov budeme trpieť my! Počujete? My!!! My

sme spôsobili ich bolesť!“

Páni, on asi nevie, čo to znamená hovoriť potichu. Aha, tam je Viktor, dúfam, že si nebude myslieť, že aj ja som ako Marvin.

„Ahoj, Viktor. Máš sa?“

„Nechaj si tie reči pre niekoho iného, prosím!“

Aha, čo sa mu stalo? Veď takto sa nikdy nesprával. Čo si to, kurva, o sebe myslíš?!

„Tak počúvaj, Viktor. Nevieš, či si vstal ľavou nohou, alebo ľavou časťou svojho špinavého zadku. Ale som slušný človek, a slušný prístup očakávam aj od ľudí, ktorým sa pozdravím.“

„Takže ja som podľa teba iba kus vola, však?“

„Momentálne v mojich očiach tak nejako vyzeráš.“

„Tak dobre počúvaj! Je iba ráno a mám ťa už plné zuby!“

Takže ten debil do mňa ešte aj strčil! Či ho len neznášam! Musím mu uštedriť poriadnu ranu, aby som všetkým ukázal. Veď predsa nie som žiadna padavka. Uštedrím tomu kreténovi jednu silnú – edukačnú.

„Dúfam, že ma už dnes nebudeš otravovať. Nech sa na teba nemusím celý deň pozerieť. Rozumieš?! A teraz už padaj za svojimi všivavými spolužiakmi!“

Ale nie, čo si to nahováram. Nemôžem mu skriviť ani vlas na jeho predĺženej ofine. Tie jeho príšerné vlasy. Tí jeho dvaja kamoši by ma hneď chytili. Nie, proste by som nemal šancu. Mal by som vstať a ponáhľať sa dnu, nech si v šatni stihnem očistiť rifle od lístia a kamienkov. Áno, presne to teraz urobím.

„Dobre, dobre Viktor, tak ja už pôjdem, hlavne pokoj.“

Čo sa to len deje? Už by som mal byť pri tých odparkovaných autách profesorov. Ale som stále tu. Prečo nebežím? Kurva, ale už mám fakt strach. Veď cítim, že bežím, lenže keď sa na seba pozriem, vidím, že bežím len na mieste. Zaujímavé, že nikto nič nehovorí. Musím sa z toho dostať, lenže ako? Aj sa chcem pohnúť, ale nemôžem. Tráva? Prečo cítim trávu? Ako to, že zase ležím na zemi? Ešteže som nespadol na ten tvrdý betón, ale aj tak je to divné.

„Počúvaj, kámo, mám ťa fakt plné zuby. Tak si tu pre mňa za mňa lež v tej svojej tráve. Ja už idem do školy. A ty si rob, čo chceš.“

„Čo si ho neskopol, keď ležal na mieste, Viktor?“

„Nechaj ma na pokoji! Čo ja viem, prečo som ho neskopol, ale iba strčil do

trávy? Proste som urobil, čo som urobil. Skurvený život a odpovedanie na blbé otázky dementov!“

Páni, ako sa tak na nich dívam, ako sa hádajú, sediac na zemi, uvedomujem si, že vždy sa nájde nejaký dôvod na ostrú výmenu názorov. Pri výmene názorov však nemôžete nikdy vtiahnúť do slovnej potýčky svojej emócie a využívať osočovanie iba preto, lebo oponent s vami nesúhlasí.

„No nič, nemal by som tu takto sedieť.“

Nemôžem tu sedieť večnosť, tak idem. Nejako mi ani nepripadá, že by čas plynul tak, ako ho vnímam. No to je hrôza. Všetci sa na mňa pozerajú. Čo je všetkým, že po mne zazerajú?

„Hej, všetci! Urobil som vám niečo alebo aký máte so mnou problém?“

Aj keď sa dívam na každého zvlášť, nikto neprehovorí ani slovo. Aj keď slová, ktoré majú napísané na tvári, hovoria za všetko. Každý ma tu nenávidí a ja neviem prečo...

„Keď teda nič nehovoríte, tak idem.“

A to tento divný deň iba začína. Konečne vchádzam dnu a dúfam, že tu už budú ľudia normálnejší než tí, ktorých som doposiaľ stretol. Tak moment, odkedy so mnou nie je Marvin?

„Hej Marv! Kde si?! Marv? Nie je vzadu Marvin?“

„Nie, netuším. Kto je Marvin? A neotravuj! Už aj tak meškám!“

„No tak mi odpusť, že som ťa zdržal celých desať sekúnd!“

Páni títo štvrtáci sú riadni kreténi. Šťastie, že ich už v septembri nemusím vidieť. Čo tu ešte vlastne robia? Už predsa majú po mature. Sakra, kde je ten Marvin?! Kedy som ho vlastne videl naposledy? S Viktorom. Tam ešte bol, ale potom som ho už nevidel. Veď nemohol iba tak zmiznúť. Snáď ho nájdem.

„Ahoj, rada ťa vidím.“

„Ahoj, Tanya. Ako to, že máš dobrú náladu?“

„A prečo by som nemala mať, zlatko? O pár týždňov sú tu letné prázdniny a nezabudni na výlet na Maltu.“

„Jasné, na výlet sa teším aj ja, Honey. Ako to, že si iná ako ostatní?“

„Na túto otázku nepoznám odpoveď. Jednoducho mám pozitívnu auru a tá je natoľko silná, že ju nedokáže zatemniť negatívna aura všetkých ostatných.“

„Ty si jediný maják, ktorý osvetľuje temnotu.“

„Cukríček, nezabudni, že kým sú naše srdcia spojené láskou, môj maják rozožiari aj tvoj temný svet a vytvorí krajinu slnkom a dúhou oplývajúcu.“

„Dobre, že som ťa zastihol skôr, než začne vyučovanie.“

„A s kým si šiel vlastne do školy?“

„S Marvinom. Niekde mi zmizol.“

„Veď on šiel do školy so mnou.“

„Čože?!“

„Okej, miláčik, ja som už pri mojej triede. Vidíme sa u mňa o šesťnástej ako vždy.“

„Tak asi zatiaľ ahoj, miláčik.“

Ešteže som konečne v triede a sedím. Ako to len myslela, že Marvin šiel do školy s ňou? Odkedy mi to povedala, nemôžem nad ničím iným premýšľať. Predsa som sa s ním rozprával a tak vôbec. Žeby to bola jeho astrálna podoba? A jeho metafyzické telo zatiaľ fungovalo automaticky s Tanyou? Mám šťastie, že ona ako jediná je rada, keď jej rozprávam o východnej kultúre. Nechápem, prečo to ostatných v mojom okolí vôbec nezaujíma. Je dôležité spoznať samého seba. Oogwayovi to v jaskyni trvalo tridsať rokov. Ale slávil tým úspech. Čas nehrá takú dôležitú úlohu. Čo to vravím? Musíme vždy naplno využiť, čo nám nový deň poskytne. 86400 je pekné číslo a príliš vzácné, aby sme s ním plytvali na zbytočné blbosti ako títo naokolo.

Dobre, že som sa vymanil z pút moderného otrokárstva. Nie ako vy. Niekedy by som im mohol vysvetliť, že sú všetci len otroci. Vlastne som to už vrazil na tej prednáške o šikane na internete. Škoda, že to vtedy dopadlo tak neslávne. Ale dosť, nemal by som na to myslieť. Ešteže mi ten mobil vôbec nechýba. Po meditáciách som aspoň čiastočne spoznal sám seba. Vy sa to snažíte nájsť na sociálnych sieťach. Som zvedavý, kedy to konečne objavíte. Hľadáte to už skoro desať rokov a stále nič. Inšpirujte sa Oogwayom. Páni, tá Kung-fu panda minule s Joachimom, Milom a Michaelom bola super.

S Michaelom je vždy zábava. Mám šťastie, že mám takého dobrosrdečného, milého a hlavne vtipného kamaráta. On a Kung-fu panda sú nerozlučná dvojka. Bolo to také zábavné, keď s Joachimom robili tie svoje akože karate chvaty. Pritom mali robiť Kung-fu. Ale nemal by som sa tak smiať, lebo o chvíľu máme tú fyziku. Musím sa upokojiť, ale bude to ťažké.

„Dobré ráno, trieda.“

„Dobré ráno, pán profesor Mimmer.“